

UŽPALIŲ

Užpalių seniūnijos bendruomenės laikraštis

2025 m. Nr. 2

Liepos 8 d. mus paliko ilgametis Užpalių seniūnijos seniūnas, Užpalių krašto garbės pilietis Vytautas Jurka. Gimęs 1948 m. liepos 25 d. Gaivenių k., Saldutiškio apyl. Baigęs LŽŪA agronomijos fakultetą, nuo 1972 m. gyveno ir dirbo Užpaliuose, Utenos r.: vadovavo tuometiniam kolūkiui, vėliau buvo ilgametis gyventojų mylimas Užpalių seniūnijos seniūnas. Aktyvi sumanaus vadovo ir visuomenininko veikla įrašė ryškius puslapius Užpalių krašto istorijoje: prasidėjęs Lietuvos Atgimimui rinko duomenis ir atstatė sovietmečiu sunaikintus istorijos bei kultūros paminklus, įsteigė Užpalių seniūnijos bendruomenių laikraštį ir iki 2011 m. buvo jo leidėjas ir redaktorius. Puikiai pažindamas kraštą, paruošė daug publikacijų dvitomei monografijai „Užpalių kraštas“, surinko duomenis, parašė ir išleido knygą „Gimtasis kaimas Gaiveniai“ (2025). Seniūnijoje garsėjo kaip sumanus bitininkas ir sodininkas.

Nuoširdi užuojauta dukroms Virginijai ir Onutei, sūnui Vidmantui dėl nuostabaus ir rūpestingo tėvelio netekties. Neblėstanti atminimo žvaigždėlė visada švies Jūsų šeimoje, o Užpaliuose augs Jūsų tėvelio garbei 2011 m. birželio 18 d. pasodintas ąžuoliukas, visiems primindamas, kokią asmenybę turėjo Užpalių kraštas.

Užpalių krašto garbės piliečių vardu – Vytautas INDRAŠIŪNAS

Mūsų kelias iki Užpalių gimnazijos

Prisiminimus, kaip Užpalių vidurinė mokykla tapo Užpalių gimnazija, pradėčiau nuo svarbiausio, tai buvo mūsų visos Užpalių bendruomenės - mokytojų, mokinių ir jų tėvų kūrinys. Išskirčiau kelis svarbius dalykus kelyje į gimnazijos statusą. Tai – TIKĖJIMAS ir VIENYBĖ. Labai aiškiai išsiskelėme tikslą, ir tvirtai tikėjome, kad mes galime jį pasiekti ir įgyvendinti, nuo jo nenuostumdami nei per žingsnį. Kryptingai siekėme, nesigręžiojome atgal, nekrepėme dėmesio į aplinkinių dvejones, nes supratome, kad jei nors truputį suabejosime - tikslo nepasieksime. Buvo panašiai kaip kopiant į Laimės žiburį, išsigąsi, atsigręši atgal ir ... mokykla taps tik krūvą plytų. Mus visus, pradant mokytojais ir baigiant pagalbiniu personalu siejo vieningas siekis ir VIENYBĖ, nes siekis buvo nenurodytas iš viršaus, o atėjęs iš mūsų pačių. Šiam prasmingam tikslui pasiekti reikėjo išteklų: aukštos kvalifikacijos mokytojų, motyvuotų mokinių ir tėvų pritarimo. Visa tai mes turėjome. Puikūs Užpalių pedagogai savo dalykų specialistai, mo-

kantys perteikti žinias ir įgūdžius. Aukšti mokinių pasiekimai įrodyti egzaminų rezultatais, rajoninėse, respublikinėse olimpiadose, meno parodose, sportinėse

Užpaliuose, manau junta tą gerą aurą, kurią kuria žmonių darbštumas, išsilavinimo ir mokslo siekis. Visa tai tikriausiai pareina nuo bajorų ir čia gyvenusių

Nuotrauka iš gimnazijos arvyvo

varžybose. Svarbų vaidmenį atliko mokinių tėvai, kuriems vaikų išsilavinimas viena svarbiausių vertybių. Kas gyvena

laisvųjų valstiečių laikų. Kiek domėjaisi Užpalių istorija čia visais laikais žinios, (nukelta į 2 psl.)

Baigėsi baltas takelis...

Užpalių gimnazijoje penktadienį nuskambėjo paskutinis skambutis LXXVI laidos abiturientams. Gamta dovanojo puikią dieną, o dešimtokai – puikią šventę. Iš salės stebėjome, kaip abiturientus paskutinį kartą po mokyklos kiemą vedžiojo pirmokėliai su savo mokytoju S. Šližiu. Pažįstami ir brangūs tie takeliai, bet jau neteks jais vaikščioti, abiturientų laukia platūs keliai. Renginyje dalyvavo garbūs svečiai: Užpalių Šv. Trejybės klebonas J. Bučelis, Užpalių seniūnas E. Keraminas, LIONS klubo atstovės N. Rimkevičienė ir D. Vitkūnienė, abiturientų tėvai. Abiturientus pasveikino Užpalių gimnazijos direktorius R. Žvirblis ir direktoriaus pavaduotoja ugdymui R. Gavėnienė. Kiekvienas abiturientas per savo gyvenimą mokykloje pasižymėjo įvairiose veiklose, todėl nei vienas nebuvo užmirštas ir gavo padėkas. Paskelbtos Užpalių gimnazijos 2025-ųjų metų abiturientės, tai B. Vinokurova ir R. Baltakytė. Buvo daug sveikinimų, graudžių ir linksmų kalbų. Auklėtoja V. Rudokienė paruošė net dvi kalbas ir leido auklėtiniais pasirinkti, kurią norėtų išgirs-

ti. Šmaikščiai pasakojo apie auklėtinį kasdienybę. Abiturientai gavo daug dovanų, bet viena yra išskirtinė – Lietuvos vėliava. Tai ir kelrodis ir vedlys, meilę Tėvynei ir atsakomybę žadinantis ženklas. Mokyklą palieka jau brandūs, suaugę žmonės, tikime, kad vėliavą jie neš garbingai. Atsisveikinimo žodžius, jautrius ir gyvenimiškus, išsakė ir mokytojai G. Indrašius, buvusi auklėtoja J. Kirdeikienė, L. Rožienė. Abiturientai šventės pabaigoje tradiciškai perskaitė testamentą, šmaikščiai išdalino mokyk-

los turtą, grąžino daiktus, kuriuos buvo „netyčia“ priglaudę. Graži buvo šventė, bet šventės baigiasi... Abiturientų laukia įtemptas ir atsakingas laikas – egzaminų sesija, o ji nelengva. Linkime Jums kuo didžiausios sėkmės. Siekite savo svajonių, būkite laimingi ir nepamirškite, kas padėjo užsiauginti sparnus.

Ačiū Ugnei Elmentaitei už renginio nuotraukas.

*Užpalių gimnazijos jaunieji
žurnalistai*

Mūsų kelias iki Užpalių gimnazijos

(atkelta iš 1 psl.)

mokslas, kultūra buvo laikomos aukščiausiomis vertybėmis. Džiugu, kad ir šiandien Užpalių gimnazija šaunių mokytojų, mokyklos vadovų darniu darbu išlaiko gimnazijos statusą ir aukštus jos pasiekimus.

Noriu pasidalinti prisiminimais, kaip mes ėjome į Gimnazijos žiburį. Reikėjo nei daug, nei mažai – įveikti vandenį, ugnį ir varines triūbas. Išbandymas vandeniui buvo savivaldybė, kuri nei palaikė mūsų idėjos, nei nepalaikė. Dažniau nepalaikė, vis išreikšdami abejones, ar verta, ar ne per brangu, ar išsilaikysite, o jei metus tris išsilaikysite, ar apsimoka. Bet mes išsilaikėme, ne vienerius ar trejus metus bet visą dvidešimtį.

Apskrities administracija - ugnis. Atvyksta į mokyklą griežti vertintojai iš apskrities ir prašo dėti ant stalo popierius. Mums klausimą, mes dokumentą, mums klausimą, mes dokumentą... Kiek pamenu, šios kovos nelaimėjome, nes tai nebuvo stipriausia mūsų pusė,

geriausiu atveju buvo lygiosios. Apsidžiaugėme, kad buvo įvertinti ne vien popieriai, bet ir realus darbas, mokyklos mikroklimatas. Taigi su ugnimi draugiškai išsiskyrėme.

Varinių triūbų, Švietimo ministerijos gimnazijų akreditacinės komisijos, laukėme su nerimu. Tvyrojo nežinia: kas bus, kaip bus. Kilo daug klausimų: -Ar reikės „atsimušinėti“ tik popieriais, ar bus vertinama visuma? Apsidžiaugėme, nes jau po pirmos dienos pamatėme, kad akreditacijos metu vyraus platus požiūris: kaip dirba mokytojai, kokia vaikų pažanga, pasiekimai, kaip jie jaučiasi mokykloje ir ką mano tėvai apie jų vaikų lavinimosi sąlygas. Įveikus išbandymus, manęs, kaip vadovo dar laukė Švietimo ministro darbo grupės audiencija. Ten gavau klausimą: kodėl toks nedidelis skaičius mokinių, nesiekiantis net vieno procento, renkasi Utenos gimnazijas, gal mes sudarome kažkokias kliūtis Užpalių mokiniams vykti mokytis į Uteną? Atsakiau, kad užpalėnai dideli savo krašto patriotai, todėl pa-

laiko savo miestelio mokslo ir kultūros židini ir rūpinasi mokykla.

Ir štai mes gimnazija jau 20 metų. Kuriant Užpalių mokyklos simbolį įtraukėme trikampio ženklą, kaip užpalėnų švenčiausiosios trejybės simbolį, rodantį, kad Užpalių gimnazijos tvirtumas stovi ant trijų atramų – Mokytojų, Mokinių ir Tėvų. Plačiau nagrinėjant religinę Švenčiausiosios trejybės prasmę galime palyginti – Dievas tėvas būtų mokinių tėvai, Dievas sūnus- aišku mokiniai, na o Šventoji dvasia- mokytojai.

Taigi darna veda į prasmingus pasiekimus. Ir manau, kad sėkmingam Užpalių gimnazijos statuso pasiekimui ir tolimesniai gyvavimui padeda tai, kad čia gyvenimas vyksta ne tik klasikos, bet ir džiazo ritmu. Norisi visiems mums, prisiliečiantiems prie Užpalių mokinių švietimo palinkėti išlaikyti tikėjimą, vienybę, darną ir neužmiršti padžiazuoti...

*Pirmasis Užpalių gimnazijos
vadovas Giedrius Indrašius*

Užpaliuose vyko tradicinė kraštiečių šventė

Dalinamės šventės akimirkomis

Nuotraukos iš Užpalių dvaro archyvo

SUSITIKIMŲ CIKLAS „SUGRĮŽIMAI – 2025“

2005 metais Užpalių vidurinei mokyklai buvo suteiktas Gimnazijos statusas. Šiai progai paminėti birželio 1-17 dienomis organizuojamas susitikimų ciklas „Sugrįžimai -2025“. Buvę mokiniai sugrįš į mokyklą ir papasakos, kaip jiems sekasi, ves karjeros pamokas.

Į Užpalių gimnaziją atvyko 2013 metų LXV laidos abiturientė Karolina Juškaitė (Karolina Bielskė). Dabar ji

Vilniaus universiteto Gyvybės mokslų centro dėstytoja. Gyvybės mokslų centro yra mokslinių tyrimų gyvybės mokslų srityje lyderis Lietuvoje. Viešnia Užpalių gimnazijos 5-10 klasių mokiniais pasakojo apie molekulinę biologiją. O tai ne tik molekulės, ląstelės, antikūnai, bet ir laboratoriniai tyrimai su pelytėmis ir triušiais. Ačiū už įdomią pamoką.

Į Užpalių gimnaziją sugrįžo buvęs Užpalių gimnazijos LXVII laidos abiturientas Kazimieras Kubiliūnas. Jis - geografinių informacinių sistemų specialistas. Į susitikimą atsinešė droną. Užpalių gimnazijos 3-4 klasių mokinukai klausėsi pasakojimų apie dronus, o jie, pasirodo, didžiuliai pagalbinkai. Be jų jau sunkiai apsieinama jau ir žemės ūkyje. Kaip įdomu matyti gražią mūsų žemę iš aukštai ir nereikia būti lakūnu. Pasiklausę įdomaus pasakojimo mokinukai kartu su Kazimieru ėjo į stadioną ir paleido droną paskraidyti. O paskui dar ir lobį reikėjo surasti. Ačiū už įdomią pamoką.

Į Užpalių gimnaziją sugrįžo LXVII laidos abiturientė Indrė Zabulytė. Ji - Vilniaus universiteto dėstytoja. Dovanų mums atvežė įdomią pamoką „Komunikacija ir socialiniai tinklai“. Tema įdomi ir aktuali, nes ne paslaptis, kad dauguma mūsų „gyvena“ socialiniuose tinkluose. Dėstytoja Indrė prašė suskaičiuoti socialinius tinklus, kuriais naudojames, kiek tai užima laiko. Mokiniai lengvai atpažino socialinių tinklų logotipus, kai kurie prisipažino svajojantys tapti influenseriais, kurie kurs

Į Užpalių gimnaziją sugrįžo Dalia Magylienė (Dalia Baronaitė), folklorininkė, etnomuzikologė, kurią užaugino Užpalių „Pasagėlė“. Įdomiai viešnia

prisistatė rodydama įvairius muzikos instrumentus ir pasakodama, kas ji, kokiomis veiklomis teko užsiimti ir nors ne visada tai buvo susiję su muzika, ji viešniai visada buvo svarbiausia. Dabar Dalia Magylienė – Lietuvos Respublikos kultūros ministerijos Kultūrinės edukacijos politikos grupės vyr. specialistė. Viešnia pasakojo apie liaudies dainų grožį, kaip daina keitėsi tremtyje, kvietė kartu padainuoti. Ir vėl pagiriamasis žodis matematikai... Kai bandėme išspręsti muzikos uždavinį, taip taip uždavinį, padarėme išvadą, kad matematika – mokslų karalienė. Neblogai mums sekėsi atpažinti lietuvių liaudies instrumentus

socialinių tinklų turinį. Kai dėstytoja Indrė parodė, kiek tai atima laiko, katinuoja pastangų, norai prigeso. Apibendrinama lektorė sakė, kad socialiniai tinklai padeda komunikuoti, kada naudojami protingai, akcentavo, kad norintys kurti reklamą ar kitą socialinių tinklų turinį, turi gerai mokėti lietuvių kalbą ir matematiką, kurios ir pati manė, kad neprireiks, o labai prireikė. Ačiū už įdomią pamoką.

SUSITIKIMŲ CIKLAS „SUGRĮŽIMAI – 2025“

Į Užpalių gimnaziją sugrįžo LXXII laidos abiturientas Augustinas Kubiliūnas. Jis baigė VGTU studijas. Jausdamas pareigą Tėvynei išėjo savanoriu į kariuomenę. Tarnauti teko žvalgybos būryje. Augustinas nestokoja humoro jausmo, todėl klausytis buvo labai įdomu. Patirtys ir nepamiršamos istorijos buvo pamokančios. Mokiniai klausėsi susidomėję. Augustinas teigė, kad nebuvo lengva, bet neatsisako sugrįžti į kariuomenę. Mokiniai irgi buvo padrąsinti, kad kariuomenė nėra baisus dalykas. Tai vyriškumo, drąsos mokykla. Ačiū už puikią pilietiškumo pamoką.

Birželio 12 dieną Užpalių gimnazijos ikimokyklinio ugdymo grupės aplankė LIII laidos abiturientė Jurgita Gudeliene, A. ir M. Miškinių viešosios bibliotekos bibliotekininkė, „Tigriuko mokyklėlės“ edukatorė. Kartu su Jurgitos įkūnytu tigriuku mažieji keliavo į Raidelių pasakos pasaulį. Pasaka prasidėjo taip: „Per Užpalių miestelį skrido daug knygų, jos plasnėjo savo lapais. Staiga iš knygų pabiro raidės. Kai vaikai išėjo į lauką, pamatė daug prikritusių raidelių. Surinko jie raideles ir išmoko...“ Pamokėlė buvo labai linksma ir naudinga.

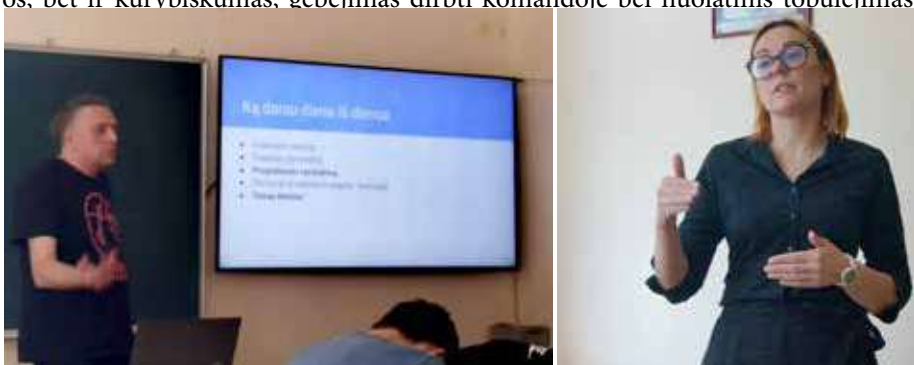

Apie tigriuko viešnąę pas mažuosius Užpalių gimnazijos jauniems žurnalistams papasakojo O. Sirvydienė

Į Užpalių gimnaziją sugrįžo XLIX laidos abiturientė Giedrė Sunklodaitė. Ir sugrįžo ji ne viena. Labai smagu, kad kartu atvyko ir jos vyras Raimundas Banevičius, programuotojas, todėl ir pamokos buvo dvi: dizaino ir programavimo.

Giedrė Sunklodaitė – kūrėja, dailininkė, dailės mokytoja, suknelių dizainerė ir siuvėja. Jai teko dirbti vienuose garsiausių Londono aukštosios mados namų. Mokiniai susipažino su kūrybiniu mados pasauliu. Dizainerė papasakojo, kaip gimsta idėjos, su kokiais iššūkiais tenka susidurti ir kaip svarbu ne tik talentas, bet ir kantrybė bei atkaklumas. Viešnia parodė keletą savo kurtų suknelių bei įžymybes, kurios jas vilkėjo įvairiuose renginiuose. Tokie susitikimai įkvepia ir skatina nebijoti svajoti bei kurti. Ačiū dizaineri Giedrei už šiltą ir įkvepiančią pamoką!

Raimundas Banevičius – profesionalus programuotojas, kuris mokiniams pasakojo apie savo profesiją, karjeros kelią ir žaidimų kūrimą. Mokiniai susipažino su programuotojo darbu. Svečias papasakojo, ko reikia norint tapti programuotoju, kaip vyksta žaidimų kūrimo procesas, kokie įgūdžiai svarbūs ir kokios galimybės laukia pasirinkus šią profesiją. Jis pabrėžė, kad svarbu ne tik technologinės žinios, bet ir kūrybiškumas, gebėjimas dirbti komandoje bei nuolatinis tobulėjimas.

Mokiniai aktyviai dalyvavo, kilo daug klausimų apie programuotojo kasdienybę, dirbtinio intelekto vaidmenį. Svečias pasidalijo ir savo asmenine patirtimi – nuo pirmųjų programavimo žingsnių iki žaidimų kūrimo projektų.

Birželio 13d. į Užpalių gimnaziją sugrįžo Elzė Šližytė. Ji - 2019 metų abiturientė. Elzė baigė Vilniaus universitetą, Kūrybos komunikacijos studijų programą. Dabar dirba komunikacijos specialiste kultūriniame ir kūrybiniame sektoriuose, yra kūrybinių projektų, skirtų vaikams ir jaunimui edukatorė. Viešnia pasakojo apie studijas, apie pro-

fesiją, kuri reikalauja daug kūrybiškumo, pasakojo apie Užupio meno inkubatorių. Čia prasidėjo veikla nuo nedidelių menininkų susibūrimų, o dabar čia vyksta renginiai plačiajai visuomenei, vyksta daug parodų, festivalių. Viešnia pasakojo ir apie savo pomėgius. Jai ypač patinka kurti cosplay kostiumus, filmuoti ir montuoti, patinka ir kompiuteriniai žaidimai, kultūriniai renginiai. Įdomu sutikti menininkę, kuri taip pat, kaip ir tu varstė Užpalių gimnazijos duris, o dabar dirba svajonių darbą.

Užpalių gimnazijos jaunieji žurnalistai Judita Trakaitė, Smiltė Šlapelytė, Ermina Trakaitė, Tautvydas Antanavičius

Nuotraukos A. Meškauskytės

RENGINIAI

Užpaličius ir miestelio svečius pakvietėme į projekto „Pasakojimo meistrystė“ renginį „Kepurė aukso: Užpalių ir ne tik pasakojimai“.

Profesionali istorijų pasakotoja Daina Ivanauskaitė-Brown kartu su gitaros virtuozu Giedriumi Balčiūnu, vaikų ir jaunimo kolektyvu „Auštaras“ (vad. A. Rinkevičienė) specialiai šiam projektui parengė ir pristatė programą, paremtą pagal Užpalių ir kitų Utenos krašto vietovių legendas, padavimus ir pasakas. Renginio dalyviai išgirdo pasakojimus apie Užpalių krašto piliakalnius, kurie slepia auksą, o akmenys čia saugo dievų ženklus. Apie šventus vandenis, laumes valtyse plaukiančias ir giliai skambančius pražuvėlius varpus,....

Šis istorijų pasakojimo ir muzikos vyksmas, kvietė susirinkusius pajauti ryšį tarp gamtinės vietos ir žmogaus, tarp senųjų pasakojimų ir šių laikų žmonių patirčių, išgirsti šios žemės balsą, dainuojantį apie nepaprastus turtus. Vandeny sventi čia krikokia. Šventa srove auksinė laumės valtis plauko,

o giliai skambina pražuvėliai varpai. Pasidalinti savo turtais žemė kviečia, bet ar surasi tuos turtus, ar atpažins?

Dėkojame Užpalių dvaro Kamenyčios šeimininkėms už svetingumą.

Projektą „Pasakojimo meistrystė“ dalinai finansuoja Lietuvos kultūros ta-

ryba, taip pat remia Utenos rajono savivaldybė.

Utenos A. ir M. Miškinių viešosios bibliotekos informacija ir nuotrauka

Kaniūkų krašto gyventojai ir svečiai rinkosi į jau antrus metus vykstančią spalvotą vasaros šventę „Po ąžuolu prie bibliotekos“. Šventės metu buvo paminėtas Kaniūkų bibliotekos jubiliejus. Užpalių būrelio medžiotojai įsirengė savo stendą, kuriame šventės dalyvius vaišino tradicine šurpe ir kitais patiekalais, vaikus kvietė išbandyti rankos taiklumą.

Mažieji šventės dalyviai galėjo džiaugtis batuto teikiama malonumais, nes tuo pasirūpino Birutė ir Virgius Garunkščiai. Šventę vedė Augustinas Kubiliūnas.

Nuoširdus ačiū už bendrą darbą, organizuojant šventę: Liudui Gudeliui, Aušrei Indrašienei, Kazimierui Keraičiui, Jonui Keraminui, Virginijai Keraminui, Valerijai Morkūnienei, Jūratei Vaškelienei, Rasai, Žuolienei ir visiems prisidėjusiems mintimis, norais, dovanėlėmis ir pinigais.

*Bibliotekininkės Vida Juškienė, Ernesta Šlapelienė
Nuotrauka A. Meškauskytės*

Gegužės mėn. Užpalių krašto laukai, miškėliai buvo pilni juoko, emocijų, patirčių ir muzikos. Vyko tradicinis orientacinis žygis po Užpalių apylinkes, kurį organizavo JK „Ašvienių fanai“ ir UKC Užpalių skyrius.

Nuotrauka JK „Ašvienių fanai“

Utenos Turizmo ir informacijos centras organizavo renginį „Vizionieriaus iš Užpalių valsčiaus takais“, skirtą geografo, keliautojo, visuomenininko Kazio Pakšto 132-osioms gimimo metinėms paminėti, ir kvietė keliauti kultūrinio-gamtinio turizmo žygyje, kartu su žygeiviu Giedriumi Indrašiumi.

Įveiktas ~10 km maršrutas nuo Alinaukos iki Užpalių dvaro. Žygio metu gėrintis Aukštaitijos gamta, buvo prisimintos vizionieriaus idėjos, o žygį vainikavo šilta šventinė popietė Užpalių dvare su Lietuvos geografų draugijos atstovais, vaišėmis ir pokalbiais apie keliones, misijas bei Kazio Pakšto palikimą.

Renginio metu Lietuvos geografų draugija / Lithuanian Geographical Society prezidentas Danielius Jurčiukonis skaitė pranešimą „Kazys Pakštas ir jo veiklos tąsa Lietuvos geografų draugijoje“, atskleidusį, kaip šio iškilaus vizionieriaus idėjos gyvuoja šiandien.

Taip pat renginyje dalyvavo buvusi ilgametė LGD prezidentė, geografė, keliautoja, Kazio Pakšto medalio lau-

reatė Genovaitė Kynė, kuri dalijosi išpūdžiais iš įvykusių ekspedicijų.

Utenos Turizmo ir informacijos centras dėkoja buvusiems kartu dalyviams ir linki įkvėpimo tolimesniems atradimams gamtoje, istorijoje ir bendrystėje!

Utenos TIC informacija ir nuotrauka

Žvaigždėlė iš Užpalių padangės poezijos žvaigždyno

Vytautas Indrašius

„Išleidama aš nepaįmsiu nieko...“

Ona Meškauskaitė – Palubinskienė gimė 1943 m. sausio 24 d. Mažeikiškių kaime, Užpalių valsčiuje, Kosto ir Nadieždos Meškauskų šeimoje. Kai pradėjo lankyti Užpalių gimnaziją, tėveliai nupirko Onutei batukus, kuriuos ji labai saugojo. Kiekvieną dieną pėsčiomis keliaudavo į mokyklą. Čia ji pradėjo suktis tautinių šokių ansamblyje bei pradėjo savo vaidybinių „karjerą“, kuri tęsėsi visą gyvenimą. Tėveliai vienas po kito mirė kai Onutei buvo 17 metų. Liko viena, neužbaigtuose statyti namuose. Ir nors buvo poetiškos prigimties, ypatingai jautriai piešė gamtą, buvo labai meniška ir svajojo tapti aktore, tačiau anksti netekus tėvų, teko pamiršti svajones ir ieškoti kitos išeities.

Baigusi Užpalių vidurinę mokyklą pradėjo dirbti Norvaišių tarybiniame ūkyje buhalterė. Tuo pat metu neakivaizdžiai studijavo Maskvos Kooperacijos institute. 1969 m. baigusi ekonomikos studijas, tą pačių metų rudenį, Onutė Meškauskaitė sukūrė šeimą su Vytautu Palubinsku. Po metų gimė dukra Ina, po keturių mėnesių mama pradėjo dirbti Užpalių kooperatyve. „Dar neturinčią metų mane pradėjo vesti į Užpalių lopšelių-darželių, - prisimena dukra Ina Meidienė, gyvenanti Utenoje, - kur ypač

laukdavau mamos, nors mane paprastai iš jo paimdavo paskutinę. Labai jaukus prisiminimas išliko atmintyje, kai apšviesta žiemos gatvė, mane mamytė rogėse veža iš darželio namo. Nors buvo labai užimta, tačiau stengėsi išmokyti mane visų gudrybių, ką gebėjo pati:

Ona Palubinskienė ir Vytautu Palubinskas

piešti, rašyti, megzti, kurti rankdarbius, gaminti maistą ir t.t. Buvo mama, kuri dalinosi begaline meile, o tuo pat metu, stengėsi įskiepyti man atsakomybės, savarankiškumo, tolerancijos, darbštumo ir tikslo siekimo sėklą.“

Ilgus metus Ona Palubinskienė dirbo Norvaišių tarybiniame ūkyje buhalterė, kur labai greitai tapo vyriausia buhalterė. Buvo gerbiama ir sąžininga

darbuotoja. Tokie pat buvo jos vyras Vytautas ir ūkio vadovas Jonas Čiegis. Prisiminimuose apie vadovą jį rašė: „Man gyvenime teko susidurti su vadovais ir dirbant prekyboje, ir žemės ūkyje, tačiau Jonas Čiegis iš visų išsiskyrė sąžiningumu ir jautrumu pavaldiniams. Pats nepažeisdavo įstatymų ir kitus mokė taip daryti. Tai buvo vadovas, kurį rašau didžiosiomis raidėmis ŽMOGUS“.

Deja, keitėsi laikai, menko požiūris į darbą, pagarba žmogui ir vadovui. Nepriklausomybės pradžioje, kai žlugo Norvaišių tarybinis ūkis, Ona Palubinskienė Kaniūkų kaime įkūrė bendriją „Šventosios pakrantė“ ir jai vadovavo iki pensijos. Nors taip palaikydama šiltes buvusios bendrystės pradus.

Išėjusi į užtarnautą poilsį, išitraukė į visuomeninę veiklą - ilgą laiką vadovavo moterų klubui „Širdžių šiluma“, domėjosi kraštotyra, pateikė porą straipsnių monografijai „Užpaliai“ (2013). Rankraštyje liko surinkti duomenys apie pokario metų žiaurumus Galinių kaime ir pluoštas nespausdintų eilėraščių. Rašė šiltai, jausmingai, todėl į rajoninę spaudą nesiuntė, - vienas kitas eilėraštis buvo išspausdintas tik Užpalių seniūnijos bendruomenių laikraštyje „Už palių“.

(nukelta į 12 psl.)

Kaniūkų bibliotekos istorijos puslapiai

Bibliotekos istorijos puslapiuose susipina praeitis, dabartis ir ateitis, nes biblioteka Kaniūkuose, atidaroma 1955 metais. Per veiklos dešimtmečius buvo visko, pasaulį siaubė gamtos stichijos, drebino visuomenės neramumai, vyko kova tarp gėrio ir blogio, bet biblioteka visada išliko žinių ir informacijos oazė, nuraminanti protą, o širdžiai padedanti atrasti ramybę.

Visa tai pasiekta ilgo ir kruopštaus darbo dėka. Biblioteka kraustėsi iš patalpos į patalpą, keitėsi darbuotojai, bet niekada neprarado laisvės pasirinkti, laisvės klysti, laisvės augti, nes jos erdvės pripildytos knygų, kiekviena su savo istorija, savo kvapu, savo balsu. Jos visada laukia, kol bus paimtos į rankas, atverstos padės persikelti į kitą dimensiją. Šioje karalystėje galite tapti kuo tik panorėję: drąsiu riteriu, išmintinga ragana, ar tiesiog paprastu žmogumi, kuris bando suprasti pasaulio sudėtingumą.

Jeigu klystu pataisykite, bet darau prielaidą, kad pirmoji biblioteka buvo įsikūrusi Galvydžių namuose. Dirbo Julė Kutkaitė, vėliau Ona Indrašytė.

1967-1968 metais biblioteka buvo perkelta į Vytauto ir Danguolės Aglinskų namus, joje dirbo Regina Pabarškinė. 1968 m. biblioteka perkelta į naujas patalpas daugiabučiame name. Dirbo Alma Indrašienė. 1972-1973 m. – Aldona Jučienė. Nuo 1976 iki 1996 metų dirbo savo darbo fanatikė Aldona Indrašienė. /Apie Aldonos Indrašienės darbą Kaniūkų bibliotekoje galėsite skaityti kitame laikraščio numeryje/. 1980 m. Kaniūkų biblioteka perkelta į naujas patalpas Norvaišių tarybinio ūkio administraciniame pastate. Aldoną Indrašienę, 1998 m. pakeitė bibliotekininkė Zita Kaunelienė. Nuo 2023 metų dirba net dvi bibliotekininkės Vida Juškienė ir Ernesta Šlapelienė, bet tik po 0,25 etato.

Noriu Jums pasiūlyti susipažinti su Utenos A. ir M. Miškinių viešosios bibliotekos Kaniūkų bibliotekos istorija, kuri yra ilgametės Utenos krašto bibliotekų raidos dalis. Kaniūkų bibliotekos istorija – tai graži istorija apie žinių šviesos sklaidą Utenos krašto gilumoje. Ji yra neatsiejama Utenos A. ir M. Miškinių viešosios bibliotekos šeimos dalis ir liudija ilgametį atsidavimą švietimui

bei kultūrai.

Kaniūkų bibliotekos ištakos siekia 1955 metus ir Kaniūkų gyventojams tai buvo langas į platesnį pasaulį, galimybė gauti informaciją ir turiningai praleisti laisvalaikį.

Nuotrauka A. Meškauskaitės

Nors konkrečių detalių apie kiekvieną Kaniūkų bibliotekos veiklos aspektą per visus šiuos dešimtmečius neturime, bet apžvelgsime pagrindines veiklos kryptis.

1955 – 1972 metų laikotarpiu pagrindinė funkcija buvo aprūpinti kaimo gyventojus knygomis ir periodiniais leidiniais, organizuoti teminius vakarus, paskaitas, skirtas kolektyvizacijai, ateistinei propagandai. Tačiau kartu ji atlikdavo ir edukacinį vaidmenį, mažindama neraštingumą ir plėsdamos kaimo žmonių akiratį.

Svarbus etapas Kaniūkų bibliotekos istorijoje buvo 1973 metai, kai Utenos rajone buvo sukurta centralizuota bibliotekų sistema. Tuo metu Utenos rajoninė biblioteka tapo centrine, o kaimo bibliotekos, įskaitant Kaniūkų, tapo jos filialais. Ši reforma turėjo daug privalumų:

Knygos galėjo būti keičiamos tarp filialų, užtikrinant platesnį pasirinkimą skaitytojams, mažesnės bibliotekos gaudavo profesionalią metodinę pagalbą iš centrinės bibliotekos.

Išlaikant to laikotarpio tendencijas, biblioteka toliau aktyviai dalyvavo masiniuose renginiuose, skirtuose valstybinėms šventėms, jubiliejams, darbo pasiekimams. Lygiagrečiai bibliotekininkai rinko ir saugojo informaciją apie Kaniūkų ir aplinkinių kaimų istoriją, žymius žmones, tradicijas.

Per šį laikotarpį Kaniūkų biblioteka, kaip ir kiti filialai, nuolat pildė savo fondus, pritaikė veiklas prie kaimo bendruomenės poreikių. Ji tapo svarbiu traukos centru, kur susitikdavo įvairaus amžiaus žmonės, ieškantys žinių, pramogų ar tiesiog bendravimo.

Kartu su demokratiškumu ir atvirumu 1990 metai pakvipo įžūlia ir paslaptingai išsvajota laisve:

Demokratiškumas ir atvirumas: Pasiskeitė fondų formavimo principai – atsirado daugiau laisvės renkantis knygas, nebeliko ideologinės cenzūros. Biblioteka tapo atvira įvairioms nuomonėms ir idėjoms.

Technologijų diegimas, tai vienas svarbiausių pokyčių. Kaniūkų biblioteka, kaip ir kiti filialai, buvo kompiuterizuota, įdiegta bibliotekos programa (pvz., LIBIS), atsirado interneto prieiga.

Bibliotekos fondai buvo atnaujinami atsižvelgiant į naujausias tendencijas ir skaitytojų poreikius. Atsirado daugiau laisvalaikio, hobijų, praktinės informacijos leidinių.

Kaniūkų biblioteka virto aktyviu bendruomenės centru, organizuojančiu įvairius renginius: Susitikimus, poezijos vakarus, knygų pristatymus, kompiuterinio raštingumo mokymus, informacinio raštingumo pamokas, parodas, viktorinas, skirtas vietos istorijai, tradicijoms, ekologijai.

Per visą šį laikotarpį Kaniūkų biblioteka iš kuklios skaityklos išaugo į modernų, dinamišką bendruomenės centrą, kuris nuolat teikia informaciją, skatina švietimą ir turtina Kaniūkų ir aplinkinių vietovių gyventojų kultūrinį gyvenimą. Ji tapo svarbiu traukos centru, kur susitinka įvairaus amžiaus žmonės, ieškantys žinių, pramogų ar tiesiog bendravimo. Biblioteka – ne tik pastatas, o gyvas kaimo bendruomenės pulsas, nuolat skleidžiantis šviesą ir gėrį.

Bibliotekininkė Vida Juškienė

Socialinė parama mokiniams 2025–2026 mokslo metais

Informaciją parengė:

Socialinių reikalų ir sveikatos apsaugos skyriaus vyriausioji specialistė Gita Spiečiūnienė. Publikuota 2025-06-30

Primename, kad nuo šių metų liepos 1 d. galima teikti prašymus dėl socialinės paramos mokiniams 2025-2026 mokslo metams.

Mokiniams gali būti teikiamos dvi paramos rūšys:

- nemokamas maitinimas (pusryčiai, pietūs, pavakariai ir maitinimas mokyklose organizuojamose vasaros poilsio stovyklose);

- parama mokinio reikmenims įsigyti (140 Eur vienam mokiniui per kalendorinius metus).

Visi priešmokyklinukai, pirmokai ir antrokai turi teisę į nemokamus pietus nevertinant šeimos gaunamų pajamų. Prašymų šių mokinių tėveliams dėl nemokamų pietų teikti nereikia. Jei šių klasių mokinys nepageidauja gauti pietų, tėvai atsisakymą pateikia ugdymo įstaigos administracijai. Šių mokinių tėvai prašymus gali teikti nuo š. m. liepos 1 d. tik dėl mokinio reikmenų jeigu pajamos vienam asmeniui per mėnesį neviršija 331,50 Eur.

Trečios ir paskesnių klasių tėveliai dėl nemokamų maitinimo ir paramos mokinio reikmenims gali kreiptis jeigu pajamos vienam asmeniui per mėnesį neviršija 331,50 Eur.

SVARBU → Mokiniai turi teisę į nemokamus pietus ir paramą mokinio reikmenims įsigyti, jeigu vidutinės pajamos vienam asmeniui per mėnesį yra mažesnės kaip 442 Eur, atsižvelgiant į šeimos gyvenimo sąlygas, šiais atvejais:

- ligos;
- nelaimingo atsitikimo;
- netekus maitintojo;
- kai motina ar tėvas vieni augina vaiką (vaikus);
- kai bendrai gyvenantys asmenys augina tris ir daugiau vaikų;
- bent vienas iš bendrai gyvenančių asmenų ar vienas gyvenantis asmuo yra asmuo su negalia.

SVARBU → Savivaldybės administracija turi teisę nemokamą maitinimą, paramą mokinio reikmenims įsigyti skirti išimties atvejais, jeigu vidutinės pajamos vienam asmeniui per mėnesį neviršija 552,50 Eur, atsižvelgiant į šeimos gyvenimo sąlygas šiais atvejais:

- ligos;
- nelaimingo atsitikimo;
- netekus maitintojo;
- kai motina ar tėvas vieni augina vaiką (vaikus);
- kai bendrai gyvenantys asmenys augina tris ir daugiau vaikų;

• bent vienas iš bendrai gyvenančių asmenų ar vienas gyvenantis asmuo yra asmuo su negalia;

• kai mokinys patiria socialinę riziką;

• mokinį augina bendrai gyvenantys asmenys, patiriantys socialinę riziką.

Mokiniams nemokamas maitinimas skiriamas iki mokslo metų ugdymo proceso pabaigos, o abiturientams – iki brandos egzaminų sesijos pabaigos.

Prašymai dėl paramos mokinio reikmenims įsigyti priimami iki spalio 5 d, pateikus prašymus vėliau, ši parama neteikiama.

Prašymai dėl nemokamo maitinimo priimami visus mokslo metus.

PRAŠYMŲ TEIKIMAS:

1. Prašymus-paraiškas socialinei paramai mokiniams gauti galima teikti atvykus (pagal išankstinę registraciją) į Utenos rajono savivaldybės administracijos Socialinių reikalų ir sveikatos apsaugos skyrių.

SVARBU → Išankstinė klientų registracija vykdoma telefonais +370 389 61 629, +370 389 50 460 arba atvykus į Utenos rajono savivaldybės administracijos Socialinių reikalų ir sveikatos apsaugos skyrių (Utenio a. 4, Utena) 112 kab.

2. Asmenys, gyvenantys kaimo teritorijoje, prašymus gali pateikti savo gyvenamosios vietos seniūnijoje;

3. Siūlome pasinaudoti galimybe prašymus teikti elektroniniu būdu per Socialinės paramos informacinę sistemą www.spis.lt.

SVARBU → Kilus klausimams, papildoma informacija teikiama tel. +370 389 61 628, +370 389 63 996 arba el. paštu socrupyba@utena.lt.

Tremtinių skausmas mūsų genuose ir Tautos istorijoje

Vytautas Indrašius

Birželio 14 – 15 d. mūsų tautai Gedulo ir vilties diena, mūsų tautos Genocido diena. Tos dienos neįmanoma ištrinti iš palikuonių atminties, jį taip tvirtai įsišakniję genuose, kad liks kartų kartose.

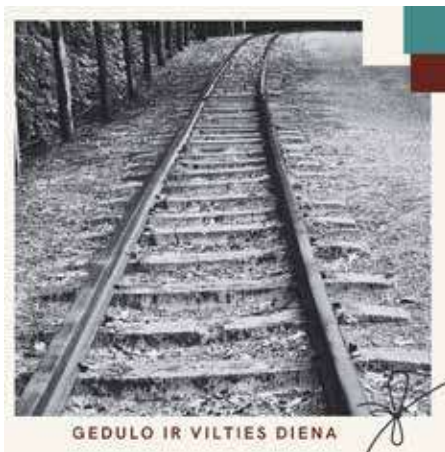
NKVD ir KGB asmenys pagal iš anksto sudarytus tremiamųjų sąrašus grūdo į gyvulinius vagonus moteris, vaikus, senelius ir trėmė į atšiaurius Altajaus, Krasnojarsko, Tomsko ir Novosibirsko rajonus. O ten sukišti į gyvenimui nepritaikytus barakus, nužmoginti, niekinami, paversti badaujančiais vergais, praradę viltį kada nors pamatyti gimtąją Lietuvą, vergavo daugiau nei 10 metų, iki tautų budelio Stalino mirties.

Prisiminkime prieš 84 metus sovietinių okupantų vykdytą lietuvių tautos genocidą. Sudarytas Genocido aukų vardynas dabar suteikia galimybę nustatyti, kad 1941 m. birželio 14 – 18 d. tremties vietas Sibire pasiekė 14 595 moterys, senukai ir vaikai, bei 2957 vyrai kurie atskirti nuo šeimų buvo išvežti į Rešotų mirties lagerį Krasnojarsko krašte ir mažai kas ten išgyveno. Taigi bendras 1941 m. birželio 14 – 18 d. iš Lietuvos išvežtų žmonių skaičius siekia maždaug 17 600.

Prisiminkime gimtojo Užpalių krašto tremtinius. Prisiminkime vardais ir pavardėmis. Nes už kiekvieno ištremtojo pavardės slypi ne tik skausmas, netektys, bet ir istorija, kurios nevalia pamiršti, kuri lieka kaip piktybinis auglys tremtinių giminės kartų kartose. Užpalių kraštas per tuos trėmimus prarado 70 žmonių. Jie buvo išplėšti iš gimtųjų sodybų, kuriose liko jų viso gyvenimo turtas, kankinančiose kelionėse vagonuose ar pirmaisiais gyvenimo mėnesiais tremtyje motinos prarado savo mažamečius vaikelius. Joks okupantas nesuprato ir nesupras kokius dvasinius ir fizinius skausmus išgyvena motinos prie mirusių savo vaikų. Neatsirado ir neatsiras joks rašytojas ar menininkas gebantis surasti vaizdus motinų skausmui.

Sibiro šaltis, badas, alinantis vergų darbas mirusiųjų kaulais nuklojo Sibiro žemę. Iš 70 – ties ištremtųjų užpalėnų

po 15 metų tremties, po tautų budelio Stalino mirties, į Lietuvą grįžo tik pusė išgyvenusiųjų. Kokia skaudi statistika, štai keletas pavyzdžių: Iš Vaiskūnų kaimo ištremtos ūkininko Leono Dabkaus 5 asmenų šeimos grįžo tik žmona Adelė Dabkienė. Iš Armoniškių kaimo ūkininko

ko Antano Kutkos 5 asmenų šeimos, grįžo tik sūnus Valentinas. Gaižiūnų kaimo ūkininko Jono Vitonio 4 asmenų šeima išmirė tremtyje. Nėra paaiškinimo, sunkų protu suvokti kuo sovietiniams budeliams prasikalto Užpalių mokytojai Ksavera ir Juozas Baltakiai, agronomas Feliksas Grumbinas, Užpalių gydytojas Jurgis Vilėniškis, stomatologė Veronika Senkevičienė ir kiti užpalėnai.

Dar kartą prašau - Tremtinių skausmo, netekčių ir genocido istorijos neatiduokime užmarščiai. Tegu jis lieka mūsų tautoje kaip negailestingas kirtis, kaip priminimas dabarties karo kankiniams, kas dieną karksintiems vien apie karą. O tremtinių pavardes išsaugokime ir perduokime ateičiai.

1. Baltakys Juozas (1907 – 1942) su žmona Ksavera Vebaite (1907 – 1962), Užpalių mokyklos mokytojai su dukra Lina (1937 - 2012)

4. Butkienė Ona (1896 – 1966) ūkininkė iš Užpalių valsčiaus su dukromis Emilija Juodkiene (xxxx – 1988) ir Adele?

7. Černiauskas Vladas (1905 – 1941) su žmona Ona (1911 - ?), policijos tarnautojas iš Ilčiukų kaimo su vaikais Algimantu (gim. 1932) ir Sigitu (1936 – 1941)

11. Dičius Jonas (1910 – 1941) mo-

kytojas iš Armoniškio kaimo su žmona Pranciška (1912 -), dukrelėmis Dalia (1938 – 1941) ir Zita (1941 – 1941), abi mirė gruodžio mėn. tremtyje Altajaus krašte.

15. Dabkus Leonas (1908 – 1943) su žmona Adele Burokaite (1915 - 2002) ūkininkai iš Vaiskūnų kaimo, su sūneliu Leonu (1942 – 1943), broliu Broniumi (1915 – 1944) ir motina Konstancija (1889 – 1943). Visus palaidojusi Altajaus krašte, Adelė Dabkienė 1947 m. pabėgo į Lietuvą.

20. Dulakė Jonas Prano (1905 – 1941), ūkininkas iš Ilčiukų kaimo. Mirė tremtyje Ušolės lageryje, Permės srityje.

21. Gipiškis Kazimieras (1898 – 1943) su žmona Veronika (1901 – 1955), ūkininkai iš Žaibiškių kaimo, su vaikais: Albinu (1928 – 2001), Antanu (1931 - 2025) ir Jonu (1926 – 1954)

26. Grumbinas Feliksas (1908 - ?) agronomas iš Užpalių mst. su žmona mokytoja Elena (1910 - ?) ir vaikais: Felicija (1941 -), Algirdas ir Kęstutis (gimė tremtyje Jakutijoje)

31. Kryžanauskas Antanas (1909 – 1992) su žmona Ona Gražyte (1916 - 2004) mokytojai iš Kaniūkų kaimo su tėvais Petru (1873 – 1941) ir Agota (1892 – 1943) Kryžanauskais. Antanas Kryžanauskas prisiminimų knygos „Už ką?“ autorius.

35. Kutka Antanas (1872 – 1941) su žmona Uršule (1876 – 1942) ūkininkai iš Gaižiūnų kaimo su vaikais: Albinu (1914 – 1944), Valentinu (1909 - ?) ir tėvo broliu Liudu Kutka (1866 – 1941)

40. Merkys Kazimieras (1908 – 1967) tarnautojas iš Ilčiukų kaimo, su žmona Fulgerija Martinėnaite (1915 – 1967) ir dukra Nijole (1937 – 1980?) ištremti iš Anykščių.

43. Minkevičienė – Chmieliauskaitė Vanda (1898 - ?), ūkininkė iš Stadalių palivarko su vaikais: Bogdanu (1932 - ?), Elena (1931 - ?) ir Irena (1930 - ?). Jie kaip lenkų tautybės piliečiai, po karo iš Jakutijos emigravo į Lenkiją.

47. Namikaitė Natalija (1897 – 1976) su vyru menininku Vytautu Bičiūnu (1893 – m. 1942) gyvenę Kaune ir
(nukelta į 11 psl.)

Apie akmenis Užpalių laukuose ir 1925 m. spaudoje

Rieduliai – tarsi duonos trupiniai pasakoje apie Jonuką ir Grytutę. Jie rodo, kaip kažkada judėjo ledynas iš Suomijos, Hoglando ir Alandų salų, Baltijos jūros vidurio, Suomų ir Botnijos įlankų dugno bei dabartinės Švedijos teritorijos Lietuvos laukus nusėdamas uolienu rieduliais. Apie ledynų prieš tūkstančius metų atgabentus akmenis, žmonės nieko nežinojo ir kūrė įvairiausių padavimus, istorijas, legendas... Daugelyje padavimų minima, jog akmenys senovėje augo arba velniukai nešiodavosi visą maišą akmenų, kuriais barstydavo dirvas.

Keletas istorijų apie Užpalių akmenis, nugulusią į mūsų protėvių statytus namus, tvartus, bravorus, malūnus. O kur dar įkaitinti akmenys pirtyse, akmuo palei slenkstį, akmenimis grįstas kelias, akmeninėmis gironomis malta duona.

- Neviržos lauke, šalia kelio Nevirža – Užpaliai buvo stebuklingas ak-

muo. Naktį jis pavirsdavo aukso luitu visas žibėdavo. Kas jį pamatydavo likdavo be žado nuo žibėjimo. Išaušus vėl atvirsdavo paprastu, pilku lauko akmeniu. Žmonės jį pavadino žibintu.

- Šeimyniškių kaime prie kelio buvo didelis plokščias akmuo. Žmonės mėnesienoj čia matydavo siausti susirinkusias laumes. Ir pavadino akmenį – Laumių akmeniu.

- Ten, kur dabar kapinių kalnas, seniau buvo lyguma, o šalia kelio važiu-

uojant į Butiškes gulėjo labai didelis akmuo. Kai Butiškių žmonės važiuodavo pro tą akmenį į Užpalius, arkliai dažnai baidydavosi, sulaužydavo vežimus, žmones užmušdavo. Nutarė užpalėnai akmenį žemėmis užversti, kad jo visai nesimatytų. Taip ir padarė. Vežė, vežė žemes, pylė pylė ant to akmens iš visų šonų, paslėpė akmenį, ir pasidarė didelis kalnas dabar vadinamas kapų kalnu.

Parengė V. Juškinė bibliotekininkė

Tremtinių skausmas mūsų genuose ir Tautos istorijoje

(atkelta iš 10 psl.)

vaikais: Rimantu (1922 – 1943), Vaidevučiu (1921 – 1986) ir Jūrate (1924 – 1998)

52. Pašilienė Elžbieta (1880 – 1943),

ūkininkė iš Remeikių kaimo

53. Puodžiuvienė – Tarvydaitė Kotryna (1904 – 2000), mokytoja iš Užpalių su vyru Jonu Puodžiumi (1906 – 1941) mokytojavę Alantoje, Molėtų rajone, ištremta su vaikais Jonu Ryčiu

(1935 - 2020) ir Valensu (1938 - 2025)

57. Remeikis Povilas, Liudviko (1909 - ?) amatininkas iš Užpalių mst. Žuvo Pečioros lageryje.

58. Senkevičienė - Indriūnaitė Veronika (1910 – 1988) gydytoja stomatologė iš Užpalių, su vaikais Jurgiu (1939 - ?) ir Dalia (1932 - ?)

61. Svilas Pranas (1913 - ?) iš Šeimyniškių kaimo, tarnautojas Šiauliuose. Ištremtas 1941 06 14. Negrįžo

62. Vilėniškis Jurgis (1907 – 1942 sušaudytas Kanske) gydytojas iš Užpalių, su žmona Veronika (1919 - ?) ir vaikais Gintaru (1941 – 1941) ir Kęstučiu (1939 - ?)

66. Vitonis Juozas (1906 – 1982) su žmona Ona (1911 - ?) ūkininkai iš Gaižiūnų kaimo su sūnumi Aloyzu (1941 – 1941) ir tėvu Mykolu Vitoniu (1871 – 1941).

70. Ziberkas Alfonsas (1877 – 1942) su žmona Kotryna (1887 – 1943) ūkininkai iš Gaižiūnų kaimo su vaikais: Jonu (1917 - 2018), Elena (1918 - ?) ir Marija (1915 - ?)

Žvaigždėlė iš Užpalių padangės poezijos žvaigždyno

(atkelta iš 4 psl.)

Visą gyvenimą pragyveno Užpalių miestelyje, jos tėvelių statytuose namuose ir be galo mylėjo savo gimtinę, ką perteikė eilėse. Ypač mėgo laiką leisti miške, kur kiekvienas baravykas būdavo pastebėtas ir atsidurdavo krepšelyje. Mokėjo skaniai paruošti maistą ne tik žiemai, bet ir kasdieniniam stalui maistą. Labai buvo vaišinga.

Prie jos namų visada gausiai žydėjo gėlės, kurias mylėjo ir džiaugdavosi kiekvienu žiedeliu, nutūpusiu drugelių, ryto rasos lašu ar po langais čirpiančiais žiogais. Šiltnamyje vešėjo pomidorai, mėgo pasisėti kažką egzotinio ir laukdavo naujo derliaus. Buvo mylima kaimynų ir dažnai sulaukdavo svečių.

Pasak dukros Inos, Mama eiliuoti

*Išeidama aš nepaįmsiu nieko
Šaltos žiemos, nei gniūžtės balto sniego.
Pabundančio pavasario virpėjimo
Ir nuostabaus žibuoklių pražydėjimo...
Aš viską paliksiu kaip buvę
Lai medžiai dideli ilgai metus skaičiuoja.
Jų lapai šimtą kartų žemę kloja,
Šiugždėjimu kritimo, primins ir mano būtį“.
Gimtinė*

*Man gimtinė prasideda:
Nuo pilkų pirkios sienų ir plūktinės aslos,
Nuo motinos pasakos, nuo lopšinės dainos,
Nuo pirmo drugelio, pastebėto žiede,
Nuo vyšnios, pražydušios gimtajam sode.
Gimtinė prasideda kur tiesiasi takas,
Sidabro upelės pavasarį šneka,
Kalnelis – žibuoklių mėlyna jūra,
Pakalnė – lyg saulė purienos sužiūra.
Piliakalnis senas, apjuostas kalvų,
Lyg balnas, nukritęs nuo žirgo pečių.
Legendų vainikas iš plukių baltų
Ir žemuogių kvapas toks širdžiai gaivus.
Gimtinė, tai beržas, pagirdęs sula,
Tai ąžuolas, klevas ir tėva balta.
Tai rankos, sušildžiusios žiemą speiguotą,
Širdis, sugebėjusi save atiduoti.
Čia viskas taip sava, lig skausmo brangu.
Gimtine, tavęs nemylėt negaliu.
Į nieką daugiau nepakeisiu gimtinės,
Nes čia aš išaugau, takus čia pramyniau.
Čia noriu palikti ir savo smiltelę,
Te nukritusi sėkla žalių želmenų kelia.
Gimtine, tu ašara mano žydrųjų akių,
Tu mažas grumstelis arimų pilkų,
Tu saulė, ištirpusi mano delne,
Tu smilga, linguojanti lauko gale...*

(2007-12-09)

pradėjusi anksti, tačiau tai buvo daugiausia proginiai posmai, skirti šeimoms draugams, pažįstamiems. Kitus jausmingus ir dvasingesnius atsiėmimus saugojo nuo platesnės auditorijos. Tik dukros Inos prašoma, atrinko dalį, jos manymu, geriausių eilėraščių ir nedideliu tiražu išleido knygėlę „Pro gyvenimo langą“ (2012), kuri buvo išgraibstyta jos draugų ir pažįstamų. Knygelės pristatymo metu į Užpalių kultūros namų salę susirinko gausus jos gerbėjų būrys: vieni skaitė eiles, kiti klausėsi, braukė ašarą, dėkojo...

Poetiška, jautri, dvasinga Užpalių miestelio šviesuolė Ona Palubinskienė į amžinybę išėjo 2020 m. lapkričio 20 d. Palaidota vietos kapinėse šalia vyro Vytauto Palubinsko (1933 – 2002). „Visa širdimi norėjo gyventi, būti su savo brangiaisiais žmonėmis, tačiau negailestinga diagnozė - ketvirtos stadijos vėžys, pasėjo neveltį ir baimę. Kovojome visi, tačiau situaciją dar labiau apsunkino Pasaulyje siaučiantis Covid 19 virusas. Taip ir likau be tikro atsisveikinimo, palai-kymo ir su kalnu neišsakytų žodžių... Mirtis nusinešė į

amžinybę patį brangiausią žmogų... Jautri, atsakinga, kūrybiška, bendraujanti, žingeidi, drąsi, išbandžiusi daugybę naujų veiklų, vairuotojo teises išsilaikiusi 59-erių metų, sėkmingai išsiruošdavo į mišką, lankyti kapų ar pas mus į svečius. Tokia šilta, mylinti, tikra ji išliko mano ir anūkių atmintyje. – skaudžiai prisimena netektį dukra Ina.

MIELI LAIKRAŠČIO SKAITYTOJAI

Kviečiame PRENUMERUOTI LAIKRAŠTĮ Už palių, kuris leidžiamas vieną kartą per ketvirtį.

Užsiprenumeruoti galite Užpalių bibliotekoje – pas **Vidą Juškienę** arba tel. +370 614 52411 arba Užpalių seniūnijoje, Užpaliai, tel. +370 628 28514 arba Vilučių bibliotekoje tel. +370 601 14009

PRENUMERUOKITE IR
SKAITYKITE. Kaina 10,00 Eur.
metams.

**Dalinkitės naujienomis, skelbkite
įvykius ir būkime kartu!**